

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

Misionár

3

Mladý

Leťo 2012, ročník XVIII.

Milý čitateľ,

Tento výťažok časopisu, ktorý držiš v rukách, vznikol náročnejšie a dlhšie ako ostatné, pretože zohnať v lete články od rozlietanych a rozbehaných misionárov a seminaristov je ťažké. S Božou pomocou sa to však nakoniec podarilo. Okrem toho, je to na nejaký čas pravdepodobne môj posledný výťažok, ktorý som pomáhal vytvárať, a tak som si dovoľil tento úvodník venovať slovám na rozlúčku. A prečo sa lúčim? Pretože na moju veľkú radosť mi páter provinciál spolu so svojou radou minulý rok schválil žiadosť o OTP (The Overseas Training Program), čo je istá forma misijnej skúsenosti na dva alebo tri roky, pri ktorej sa misionár najskôr učí úradný jazyk danej krajiny a následne pôsobí v niektorej z našich komunít. Ja som na možnosť žiadať o OTP čakal takpovediac od noviciátu. Teraz OTP čaká na mňa v Mexiku a ja čakám na víza v Bratislave... Ale aj doba čakania môže byť zaujímavá a hodnotná. To moje čakanie obohatili letné Misijné prázdniny v Terchovej a v Nitre, kde sme spolu privítali viac ako 150 detí i návšteva Antónia s jeho rodinou, ktorá sa o nás starala pred rokom v Madride na SDM. Zdá sa, že čakať sa oplatí; učí to trpezlivosti a pokore a toho nikdy nie je dost. Aj apoštoli vytrvalo čakali a modlili sa a ich odmenou bol Boh sám, keď od neho dostali dary Ducha Svätého. A preto ak čakáš aj Ty na niečo pre teba dôležité, raduj sa, pretože Boh ti to určite túži dať, len ti možno ešte predtým potrebuje dať mnoho iných darov...

¡Hasta luego!

Miguel, SVD :-)

Mladý MISIONÁR

Ročník XVIII., č. 3
Vydávajú seminaristi SVD
v Bratislave

Adresa:

Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava-Petržalka

e-mail: mladymisionar@gmail.com
Internet: www.mladymisionar.sk

Na čísle spolupracovali:

P. Karol Bošmanský, SVD;
Stanislav Orečný, SVD; Patrik Páleník, SVD;
Peter Fillo, SVD; Tomáš Baleja, SVD;
Michal Vrták, SVD; Martin Ligač, SVD;
Milan Toman, SVD; Juraj Cibula, SVD;
Veronika Perečková; Katarína Méryová;
Katarína Chlpíková;

Grafika časopisu: Patrik Páleník, SVD;
Milan Toman, SVD;

Foto obálky: fotoarchív SVD;

Foto plagátu: Milan Toman, SVD;
(severné pobrežie Írska);

Kresba: Michal Žák;

Fotky v časopise uvedené bez autora:
archív SVD; deviantart.com; wikipedia.org

Tlačiareň: Vydavateľstvo Michala Vaška (VMV)

Misijná krajina 8

Misionár na smetisku..... 12

Pastoračná prax 16

List z noviciátu 20

List z misií 29

Fotoriport 41

17. Generálna kapitula SVD

Zostavil: Patrik Páleník, SVD; Zdroje: fkkbs.sk, svd.sk, svdcuria.org, news.va

V dňoch 17. júna až 15. júla 2012 sa misionári Spoločnosti Božieho Slova (SVD) zišli na svojej 17. Generálnej kapitule v Nemi neďaleko Ríma. Témou Generálnej kapituly bola myšlienka: „Zo všetkých národov, kmeňov a jazykov: zdieľanie interkultúrneho života a misie.“ Viac ako 6000 misionárov SVD pracujúcich v 73 krajinách sveta reprezentovalo na stretnutí 77 predstavených a 44 zvolených delegátov z 57 provincií a misií. Okrem nich sa na kapitule zúčastnili štyria rehoľní bratia a traja koordinátori z generalátu. Po prvýkrát boli na kapitulou pozvaní aj štyria laici, spolupracovníci SVD, ktorí sa zúčastnili zasadania počas posledného týždňa.

V nedeľu 17. júla sa delegáti kapituly, viacerí oblečení vo svojich tradičných šatách, ktoré používajú ľudia v ich krajinách, zhromaždili na nádvorí Misijného domu Ad Gentes, pričom zástupcovia jednotlivých kontinentov niesli pripravené bannery. Otváraciej eucharistickej slávnosti predsedal generálny predstavený páter Antonio Pernia, SVD. Na začiatku svätej omše bolo k oltáru prinesené v procesii Sväté písmo.

Generálna kapitula zvolila nové generálne vedenie: generálneho predstaveného (P. Heinz Kulúke, SVD z Nemecka), vicegenerálneho predstaveného (P. Robert Kisala, SVD zo Spojených štátov) a päť generálnych radcov.

Spoločnosť Božieho Slova založil

sv. Arnold Janssen v roku 1875 v holandskom meste Steyl. Zakladateľ poslal svojich prvých misionárov do Číny v roku 1878. Táto misijná rehoľa, ktorá vyrástla zo sna jedného muža, dala Cirkvi počas 135 rokov svojej existencie dvoch svätých, šiestich blahoslavených, prvého čínskeho kardinála (Thomas Tien), prvého afroamerického biskupa v USA (Mons. Harold Perry), desiatky misijných biskupov, stovky vzdelancov a tisícky misionárov. Dôkazom toho, že Spoločnosť Božieho Slova sa stále rozmáha je aj to, že v roku 2012 otvorila svoju najnovšiu misiu v Južnom Sudáne, najmladšom štáte sveta.

Slovenskú provinciu zastupoval na kapitule jej provinciál, páter Ján Halama, SVD a zúčastnil sa na nej aj páter Milan Bubák, SVD ako zástupca administrácie generálnej rady. Svoju úlohu na kapitule plnil aj brat Ján Mojš, SVD ako fotograf a technická

Generálnu kapitulu poctil svojou návštevou aj Svätý Otec

podpora kapituly.

Generálnu kapitulu poctil 9. júla svojou návštevou aj Svätý Otec Benedikt XVI. Jeho život bol tiež spätý s miestom, kde sa konala Generálna kapitula. Pred 47 rokmi sa tam zúčastnil rokovania v súvislosti so vznikom koncilového dokumentu o misiách Ad Gentes ako teologický poradca

Druhého vatikánskeho koncilu. Dekrét bol schválený 7. decembra 1965 počtom hlasov 2 394 (proti bolo len 5 účastníkov koncilu). Žiaden z koncilových dokumentov nedosiahol takýto úspech, čo sa týka počtu hlasov. V dome verbistov v Nemi pracovali aj ďalšie komisie Druhého Vatikánskeho koncilu, napr. liturgická komisia, ktorá pripravila III. eucharistickú modlitbu a tiež pripravila Lekcionár pre čítania vo svätej omši.

Z blízkeho letného sídla v Castel Gandolfe sa Benedikt XVI. do Centra Ad gentes, ako sa dnes dom verbistov na pamiatku historického stretnutia koncilovej komisie nazýva, dopravil automobilom. Svätého Otca tam privítal nový generálny predstavený Heinz Kulüke spolu so svojím predchodcom Antoniom Perniom a generálnym prokurátorom Giancarlom Girardim. Privítala ho aj komunita z generálnej kúrie v Ríme a 150 účastníkov 17. Generálnej kapituly.

Páter Pernia v krátkosti predstavil Benediktovi XVI. Spoločnosť Božieho Slova. Nadviazal tiež na začiatok Druhého Vatikánskeho koncilu, ktorý koinciduje so začiatkom jestvovania Centra Ad Gentes v Nemi. Páter Pernia

Páter Ján Halama v terchovskom kroji

vyzdvihol fakt, že po Jánovi XXIII. a Pavlovi VI. je Benedikt XVI. tretím pápežom, ktorý navštívil komunitu verbistov v Nemi.

Aj Svätý Otec vo svojom príhovore nadviazal na spomienku na Druhý Vatikánsky koncil a spontánne sa v taliančine podelil o svoje zážitky z čias prípravy dokumentu Ad Gentes. Spomínal na stretnutie veľkých teológov, na debatu o misijných koncepciách a podobne. Pripomenul, že dokument Ad Gentes vníma v úzkej spätosti s konštitúciou koncilu o Cirkvi Lumen Gentium. Spoločnosti Božieho Slova zaprial, aby s radosťou ohlasovala Božie Slovo vo všetkých kultúrach a národoch. Na záver Svätý Otec požehnal všetkých prítomných. Páter Heinz Kulüke, SVD v záverečnom príhovore po ne-
mecky poďakoval Svätému Otcovi za túto významnú návštevu a poukázal na veľkú zmenu v Cirkvi, ktorú možno vidieť aj na tvárach prítomných účastníkov kapituly, ktorí reprezentujú všetky kontinenty sveta.

Svätý Otec prijal

na záver dva dary od účastníkov kapituly: drevenú madonu z Bali a aktovku s dokumentmi 17. Generálnej kapituly SVD. Vedúca kuchyne v Misijnom dome verbistov v Nemi napokon priniesla svoj dar – domáce koláčiky.

Tridsiati vybraní zástupcovia spomedzi kapitulárov mohli osobne pozdraviť Benedikta XVI. a prejaviť mu svoju úctu. Medzi nimi bol aj páter Ján Halama. Svätý Otec potom odcestoval za spevu Christus vincit do svojho letného sídla, ktoré je v Castel Gandolfo.

Svätý Otec na návšteve u verbistov v Nemi

Páter provinciál Ján Halama sa stretol so Svätým Ocom

Pobrežie Slonoviny

Text: P. Karol Bošmanský, SVD
Foto: internet

Pobrežie Slonoviny je štát v západnej Afrike na pobreží Guinejského zálivu. Má horúce a vlhké tropické podnebie s vysokými teplotami po celý rok. Okrem krátkeho obdobia v auguste je dusno počas celého roku s priemernou teplotou od 30 do 33 °C.

Z histórie sa dozvedáme, že prví Európania prišli na toto územie v roku 1475. Krajina bola potom známa obchodom so slonovinou a otrokmi. Od roku 1875 bolo toto územie spravované ako súčasť Francúzskej západnej Afriky. V roku 1946 získalo Pobrežie Slonoviny štatút zámorského územia Francúzska a v roku 1960 získalo nezávislosť od Francúzska a začali sa nové dejiny krajiny. Ústrednou postavou sa vtedy stal prezident Félix Houphouel-Boigny, ktorý zjednotil krajinu a podporoval priemysel i kultúru krajiny. V tom čase sa stalo Pobrežie Slonoviny tretím najväčším producentom kávy a najväčším producentom kakaa na svete.

Pobrežie Slonoviny má 20 miliónov obyvateľov a je administratívne roz-

delené do 19 regiónov. Obyvateľstvo tvorí niekoľko etnických skupín, ktoré podľa odhadov hovoria až 65 jazykmi. Na dorozumievanie na úradoch slúži francúzština. Priemerná dĺžka života u mužov je 45 rokov, u žien 47 rokov. Na desaťtisíc obyvateľov pripadá jeden lekár. V krajine sa endemicky vyskytuje malária, rozšírený je tiež AIDS. Občas sú tu epidémie cholery a meningitídy, v ojedinelých prípadoch sa vyskytujú aj prípady eboly (vírusové smrteľné ochorenia).

Hlavné mesto je Yamoussoukro, ktoré má vyše tristo tisíc obyvateľov. Ďalším veľkým mestom je Abidjan (3,5 mil. obyvateľov) – ekonomické

a obchodné centrum krajiny a sídlo vládnych orgánov.

Ako uvádza kardinál Tomko, misijné úsilie sa tu začalo rozvíjať príchodom Spoločnosti pre africké misie na prelome medzi 19. a 20. storočím. V tom čase sa tu zriadila aj apoštolská prefektúra pre celú krajinu. Evanjelizácia rýchlo pokračovala a preto sa už roku 1960 zriadila cirkevná hierarchia na čele s arcibiskupom Bernardom Yagom, ktorého pápež Ján Pavol II. menoval v roku 1983 za kardinála. V roku 2003 mala už krajina štrnásť diecéz. Po smrti kardinála Yagu sa stal arcibiskupom v Abijane terajší kardinál Agré.

Pobrežie Slonoviny navštívil pápež Ján Pavol II. dvakrát. Prvý raz to bolo v auguste 1985 a druhý raz roku 1998 pri návrate z Tanzánie, keď posvätil novovybudovanú baziliku, ktorej kupola sa podobá na kupolu Baziliky sv. Petra v Ríme. Bazilika sa stala pútnickým miestom a evanjelizačným strediskom krajiny.

Aj v tejto krajine sa Cirkev borí s rôznymi ťažkosťami, ale napriek

tomu napreduje a rastie. Jej kultúrny vplyv je väčší ako by naznačoval počet jej príslušníkov. Súčasný stav religiozity v krajine je nasledovný: moslimovia 38,6 %, kresťania 32,8 %, kmeňové náboženstvá 11,9 %, bez vyznania 16,7 %.

Priemyselný rozvoj krajiny predbehol väčšinu západoafrických krajín. Napriek tomu v poľnohospodárstve pracuje viac ako polovica obyvateľstva. Pre domácu spotrebu sa pestuje cukrová trstina, ryža, banány, kukurica a kokosová palma. Veľmi významná je ťažba dreva a postupne sa rozvíja aj rybolov. Z nerastných surovín sa ťažia diamanty, ropa a zemný plyn. V krajine sa nachádzajú zásoby rúd železa, medi, niklu, kobaltu, uránu a bauxitu. Priemysel zastupujú závody na spracovanie poľnohospodárskej produkcie, výrobu ropných produktov, cementu, textílií a umelých vlákien. Francúzski prisťahovalci sa zamerali hlavne na pestovanie kávovníka, kakaovníkov a olejnatých paliem.

Hoci sú v krajine primerane vybudované železnice, ich význam

Zber kakaa

Tradičný trh v uliciach mesta Abidjan

postupne klesá v prospech cestnej dopravy. Cestná sieť patrí k najhustejším a najlepšie udržiavaným v subsaharskej Afrike.

Zo zaujímavostí: nachádza sa tu národný park (Pare National de Tai) s panenským dažďovým pralesom, kde stromy dosahujú výšku až 50 metrov. Ďalej bizarné mesto Yamoussoukro, kde osvetlené osemprúdové diaľnice končia priamo v džungli. Basilique de Notre Dame de la Paix, ktorá je replikou rímskej Baziliky sv. Petra. Je to zároveň údajne najvyšší kresťanský kostol na svete.

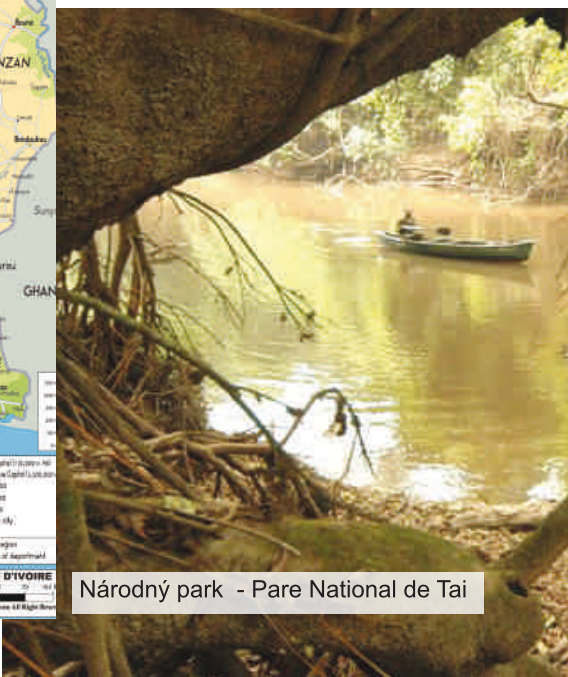
Pobrežie Slonoviny dostalo svoje meno podľa obchodu so sloními klami, ktorý sa uskutočňoval hlavne v 15. až 19. storočí. Najdôležitejším exportným tovarom tu však boli otroci.

Toto nie je Vatikánska bazilika, ale jej kópia v Yamoussoukro

Mešita v meste Yamoussoukro

Národný park - Pare National de Tai

Rozloha krajiny je asi šesťkrát väčšia ako naše Slovensko

Vlajka Pobrežia Slonoviny vychádza z vlajky francúzskej. Tri rovnaké vertikálne pruhy oranžovej (pri žrdi), bielej a zelenej; oranžová symbolizuje krajinu (savana) severu a úrodnosť, biela značí mier a jednotu, zelená označuje lesy na juhu a nádej pre svetlú budúcnosť; vlajka je podobná Írkskej, ale tá je dlhšia a má obrátené farby: zelená (pri žrdi), biela a oranžová. Je tiež podobná vlajke Talianska, ktorá má zelený, biely a červený pruh.

Pobrežie Slonoviny sa nachádza na pobreží západnej Afriky neďaleko rovníka.

Základné informácie:

Oficiálny názov: Côte d'Ivoire

Štátne zriadenie: republika

Vznik: 7. august 1960

Oficiálny jazyk: francúzština

Hlavné mesto: Yamoussoukro

(de facto: Abidjan)

Najväčšie mesto: Abidjan (3,5 mil.)

Susedné štáty: Burkina Faso, Ghana, Guinea, Libéria, Mali

Počet obyvateľov:

20 000 000 (odhad 2009)

Rozloha: 322 463 km²

Národné motto:

jednota - disciplína - práca

Oficiálne platidlo: Západoafrický frank

Vierovyznanie:

moslimovia 38,6 %, kresťania 32,8 %, kmeňové náb. 11,9 %, bez vyznania 16,7 %

Obyvateľstvo:

Akantovia 42 %, Gurovia 18 %, Maudovia 27 %, Kruovia 11 %,

zostatok tvoria Libanonci a Francúzi

Misionár na smetisku

náš nový generálny predstavený: P. Heinz Kulüke, SVD

Spracoval: Patrik Páleník, SVD
Foto: internet

Dobří misionáři sú kvasom Cirkvi zvlášť vtedy, keď sa nachádzajú na miestach, ktoré sa zdajú akoby Bohom zabudnuté. P. Heinz Kulüke, SVD je jedným z nich a bez akéhokoľvek náznaku sebazveličenia rozpráva o svojej trinásťročnej službe zasvätenej najchudobnejším z Cebu na Filipínach.

Povedali mu, že aj keď je to bežné na ostatných miestach, v Cebu nie sú žiadni ľudia v slumoch (skládky s vrchmi odpadkov, odporným zápachom a toxickými výparmi). Páter Heinz tomu neveril. Išiel sa tam pozrieť na motorke po tom, ako skončil prácu učiteľa filozofie a snažil sa nájsť miestnych chudobných. Nakoniec s nimi žil jeden mesiac. Tak sa začala kampaň tohto nemeckého kňaza pre dobro rodín žijúcich na kope odpadkov, deti ulice a iných bezbranných obyvateľov mesta. A teraz, viac ako po desiatich rokoch, je tu veľa ľudí, ktorí pracujú s ním, vrátane samotných chudobných, priateľov

z Austrálie a iných.

P. Heinz strávil dva roky v elektrotechnickom priemysle pred tým, ako vstúpil do Spoločnosti Božieho Slova v Nemecku. Do rehole nastúpil v roku 1979 a mal vtedy 22 rokov. „Nejako som nebol spokojný s mojou profesiou, aj napriek tomu, že som mal rád svoju prácu. Bol som v tom dobrý a zarábala som dosť peňazí, ale necítil som sa naplnený. Keď som spoznal misionárov verbistov, úplne to zmenilo môj život. Študoval som v misijnom seminári v Nemecku a po siedmich rokoch som bol vysvätený za kňaza. V roku 1986 som strávil

krátky čas v Londýne, aby som sa zdokonalil v angličtine, bol som veľmi krátko v Indii a potom som šiel na Filipíny.“ P. Heinz na Filipínach študoval lokálny jazyk cebuano a pracoval vo farnosti, kde mohol viac spoznať ľudí, ich jazyk a kultúru. Učil filozofiu v seminári v Davao v južnom Minadanao a v roku 1989 sa vrátil do Cebu, aby učil filozofiu na Univerzite San Carlos, ktorú spravuje Spoločnosť Božieho Slova.

Absolvoval štúdium filozofie a získal titul Master na Katolíckej univerzite vo Washingtone D.C. V roku 1992 odišiel do Ríma na svoje doktorandské štúdiá, ktoré dokončil v roku 1994. Odvtedy je profesorom filozofie na Univerzite San Carlos.

Krátko po návrate do Cebu sa snažil skontaktovať s najchudobnejšími, ktorí žili v slumoch na mestskej toxickéj skládke. „Mal som nejaké skúsenosti s čističmi odpadkov v Davao, tak keď som prišiel do Cebu, opýtal som sa, či tam majú podobné skládky a každý mi povedal, že také tu neexistujú,“ hovorí P. Heinz. „Ale cez noc som chodil von a navštevoval som deti ulice, ktoré žili na chodníkoch. Videl som, ako ľudia hľadajú jedlo v smetiakoch a žijú na chodníkoch a pomyslel som si, že ak je to tak, potom musí veľa ľudí žiť na skládke. Tak som zobral motorku a nasledoval som smetiarske auto.“ To ho doviedlo na najväčšiu z troch skládok

v Cebu, ktorá je známa ako „dymiaci vrch“. „Našiel som tam asi 1000 ľudí ako sa prehrabávajú v odpadkoch. Väčšina z nich boli deti. Aby som ich spoznal, rozhodol som sa tam zostať jeden mesiac. Aby som zdieľal ich život, ich prácu, ich jedlo ... a tiež ich choroby,“ povedal s úsmevom. „Spriatelil som sa s nimi a dali mi malú chatrč. Bola opustená. Opravili ju tak, že navrch dali staré pneumatiky a kúsky plastu, aby mi dnu nepršalo. Potom som čakal na smetiarske auto spolu s nimi, spravili sme polkruh pri smetiach a začali sme triediť. Keď ste na skládke nový, tak neviete, čo máte hľadať. Ale deti boli mojimi učiteľmi a naučili ma, ako hľadať recyklovateľný materiál. Na moje počudovanie ma lutovali, pretože ich koše boli rýchlo plné a môj kôš bol stále prázdny. Často sa so mnou podelili, takže na konci dňa som mal zhruba jednodolárový zárobok vďaka ich štedrosti.“

P. Heinz využil čas medzi príchodom smetiarskych áut, aby spoznal

Fotka pre sponzorov projektu pre chudobných

ľudí vedľa neho. Dospeli boli opatrní voči tomuto vzdelanému Európanovi a tak mu trvalo nejaký čas, kým si ho oblúbili. Nakoniec zistili, že sa skutočne zaujímal o ich dobro, spoznali, že je kňaz a začali sa mu otvárať. „Potom utrpenie týchto prehrabávačov odpadkov skutočne vyšlo na povrch. Ženy zdieľali stratu svojich detí, deti zas svoje nehody na smetisku.“

Keď sa páter vrátil do práce, navštevoval dymiaci vrch každé popoludnie a často zostával až neskoro do noci. Počas dvoch rokov zháňal pomocníkov, aby orodoval za ich vec. „Pomôcť deťom bolo mojou veľkou starosťou, pretože som videl, ako zomierajú na smetisku,“ hovorí. „Majú veľmi veľkú úmrtnosť detí, čiastočne pre podvýživu, základné choroby a zápal pľúc z toxických plynov a ťažky dym z ohnísk na smetisku. Snažil som sa prinútiť miestne zastupiteľstvo, aby spravilo niečo pre týchto ľudí, ale sotva bola nejaká odpoveď. Neverili totiž tomu, čo sme

tam videli.“ Páter Heinz inšpiroval ďalších pre túto vec. Prvý projekt, s ktorým prišli, bolo denné ošetrovateľské centrum pre malé deti, aby mohli získať základné vzdelanie a výživu a aby ich rodičia mohli získať trvalú podporu. Prvá pobočka Betlehemskeho centra dennej starostlivosti (Bethlehem Day Care Centre), ktorá

„Videl som, ako deti zomierajú na smetisku.“

sa nachádzala priamo na smetisku, mala byť nahradená stálym zariadením pol kilometra od dymiaceho vrchu, vďaka tisícom dolárov darovaných austrálskymi podporovateľmi práce P. Johna Iacona, spolupracovníka P. Heinza.

Vyzval obyvateľov dymiaceho vrchu, aby sa stretli na diskusií ohľadom ich potrieb. Čerstvá voda bola prioritou. „Zoznámili sme ľudí s vládnymi predstaviteľmi; ľudia prišli v hojných počtoch: 300 až 400 ľudí, takže vláda nemohla odmietnuť vypočuť si ich. Prístupová cesta do smetiska bola zatarasená a dohodli

sme aj to, aby posielali hasičské autá, akonáhle by vypukol požiar, aby sa zastavilo neustále znečistenie toxickým dymom.“

Uskutočnil sa aj projekt premiestnenia polovice rodín z dymiaceho vrchu na bezpečné miesto neďaleko skládky, vedľa takmer dokončeného Centra dennej starostlivosti. A konečne sa vybudovalo na skládke aj recyklačné zariadenie. Ešte nefunguje, ale P.

Páter preberá cenu od nemeckej vlády

Heinz dúfa, že tam zamestnajú dospelých a nakoniec budú v pozícii samosprávy ako družstevníci. „Tieto iniciatívy sa diali počas desiatich rokov a sú iba začiatkom,“ hovorí P. Heinz. „Niekedy, zvlášť pre ľudí zvonka, to vyzerá beznádejne, pretože ekonomická situácia tlačí rodiny, aby sa presúvali späť na skládku. Ale my sme s týmito ľuďmi žili a vidíme, že veci sa pomaly môžu zmeniť k lepšiemu. Skrze upovedomenie ľudí o našom prípade, s pomocou priateľov, vidíme zmeny.“

Páter Kulüke bol provinciálom Južnej provincie SVD na Filipínach so sídlom v Cebu City. Za provinciála bol zvolený v roku 2005, potom opäť v roku 2008 a po tretíkrát v roku 2011. Okrem vyučovania na univerzite zastával P. Kulüke úlohu viceprezidenta univerzity pre štúdijné záležitosti (1997-1999) a bol tiež rektorom miestnej komunity SVD pri univerzite (1996-2005).

P. Heinz Kulüke, SVD dostal v januári 2012 prestížne ocenenie od nemeckej vlády: tzv. Federálny kríž zásluh. Toto ocenenie sa udeľuje nemeckým občanom, ktorí sa podstatne pričinili o vývoj ľudskosti. Odovzdal mu ju sám ambasádor, Jeho Excencia Joachim Heidorn. P. Heinz v prejave pri prijímaní ceny pokorne zdieľal česť tejto ceny s tými, ktorí s ním spolupracovali. Povedal: „Nikdy by som to neurobil sám.“ Odvolával sa pritom na početné partnerské organizácie a jednotlivcov, s ktorými úzko spolupracoval. P. Heinz pomohol založiť veľkú nevládnú organizáciu

JPIC-IDC, ktorá momentálne usku-točňuje takmer 30 vývojových projek-tov v Cebu a Mindanao. Recepčia na naliehanie P. Heinza bola veľmi jedno-duchá. Konala sa v malej miestnosti neznámeho hotela. Bolo pozvaných iba 12 hostí pohostených skromným občerstvením po obradoch prevzatia ceny.

P. Heinz Kulüke, SVD bol 3. júla 2012 na 17. Generálnej kapitule zvolený za generálneho predstaveného Spoločnosti Božieho Slova.

Zopár základných dát zo života:

Narodený:	1956
Noviciát:	1979
Prvé sľuby:	1981
Doživotné sľuby:	1985
Kňazská vysviacka:	1986
Provinciál PHS:	2005-2012
(Filipíny-juh)	

Luník IX. trochu inak

Text a Foto: Stano Orečný, SVD

Všetko sa to začalo 9. septembra 2011. V popoludňajších hodinách som vystúpil z auta a poobzeral som sa okolo seba. To, čo som videl, sa mi na prvý pohľad nezdalo ani krásne, ani príťažlivé. Mnohé zdemolované byty a rozbité okná, špina a smeti kade-tade, a k tomu všetkému ešte vzduch mal veľmi čudný zápach. Nebol to sen, ale realita a ja som sa v tú chvíľu prvý raz ocitol na najväčšom rómskom sídlisku na Slovensku – na Luníku IX. A moja jednoročná pastoračná prax sa začala.

Od tohto dňa som sa na jeden rok stal členom saleziánskej komunity a saleziánskeho misijného tímu, ktorý sa na tomto mieste venuje pastoračii Rómov. Členmi tohto tímu boli traja saleziáni – kňazi, dve saleziánky a štyria dobrovoľníci (teda aj ja). Tvorili sme síce takú netradičnú komunitu, ale pre takúto pastoračiu je to nevyhnutné a veľmi prínosné.

Po niekoľkých dňoch som si zvykol na nové prostredie a postupne som sa začal zoznamovať hlavne s deťmi a mladými, ktorí prichádzali do

saleziánskeho centra. Už v mojej rodnej dedine som poznal Rómov a vnímal ich myslenie a konanie, no v tomto „čisto“ rómskom prostredí som hmatateľne vnímal, že rómska mentalita a kultúra sú naozaj odlišné. Ako kresťan a reholník – verbista som sa snažil v tejto odlišnosti nachádzať krásu, odhaľovať v nej dobro, hľadať a prebúdať v nej to Božie. K tomu všetkému bolo potrebné, aby som sa naučil aspoň trochu hovoriť a rozumieť po rómsky. Niektoré slovné zvraty sa mi podarilo naučiť celkom rýchlo, iné som si musel častejšie opakovať. S odstupom času vnímam, že

i toto pomohlo k tomu, aby ma ľudia lepšie prijali.

Čo sa týka pastoraácie, do ktorej som bol zapojený, nikdy o ňu nebola núdza. Každý deň mal dosť svojich radostí

i starostí, krásnych i náročných skúseností. Od utorka do piatku som sa doobeda venoval príprave na vyučovanie náboženstva a samotnému vyučovaniu tohto predmetu. Služba v popoludňajších hodinách závisela od jednotlivých dní. V utorky som mával chlapčenské stretká, v stredu som individuálne doučoval matematiku a venoval sa mladým, vo štvrtky som sa venoval doučovaniu

nemčiny a dvom skupinám chlapcov, ktorých som pripravoval na prijatie prvých sviatostí, v piatok som doučoval fyziku i matematiku a večer sme mali mládežnícke oratko.

„Ako verbista som sa snažil v tejto odlišnosti nachádzať krásu, odhaľovať v nej dobro, hľadať a prebúdať v nej to Božie“

Nakoľko som učiteľom a učenie je aj moja veľká záľuba, tak ma to neminulo ani v sobotu. V sobotu sme tu mali tzv. školu hudby, kde sa doobeda od 9:00 do 12:45 vyučovala hra na hudobných nástrojoch. Dva-ja sme tu učili hru na klavíri, traja hru na gitare a jeden hru na husliach. Sobotňajšie popoludnie patrilo nácvikom mládežníckeho a detského zboru a tiež nácviku hudobníkov.

Spoločná fotografia po sviatosti krstu

Animácia krížovej cesty s Rómami

Na sobotu celkom dosť. V nedeľu bol nácvik na sv. omšu a popoludní nasledovalo nedeľné oratko, tzv. streetwork. Podvečer sme sa už v komunite snažili zvelaďovať náš komunitný život – a to buď spoločným športom, alebo kvalitným filmom.

Po nedeli nasledoval pondelok a pre každého člena nášho tímu to znamenalo, že má čas na obnovu fyzických, psychických i duchovných síl. Každý ho zväčša trávil po svojom, no raz za čas sme ho trávilí celý tím spolu, prevažne turistikou.

Pondelky som okrem oddychu využíval i na reflexiu môjho pôsobenia

na tejto rómskej misii. Komunitný a duchovný život a všetky aktivity, ktorých som bol súčasťou, mi veľa dali a umožnili mi veľa pochopiť – boli pre mňa veľkým darom a súčasne i výzvou premýšľať, modliť sa a konať. Azda najnáročnejšou prácou, z môjho pohľadu, bolo vyučovanie náboženstva v miestnej škole a animácia mládežníckeho stretnutia. Tu som si najviac uvedomoval, že hodnotový systém u Rómov je neraz postavený úplne na iných

hodnotách, a tiež ako veľmi v celej výchove u väčšiny detí a mladých absentuje záujem a zodpovednosť rodičov. Toto všetko sa veľmi detailne odzrkadľovalo v správaní a myslení

**V tíme, ktorý
pracuje na
Luníku IX. nás
tento rok bolo
deväť.**

mnohých detí a mladých. Netrpezlivosť so sebou a s inými, ľahostajnosť, uzavretosť, arogancia a hrubosť.

A čo sa týka pozitívnych a povzbudivých služieb medzi moje najkrajšie a najobľúbenejšie patrili katechézy na prijatie prvých sviatostí, učenie hre na klavír a animácia mládežníckeho speváckeho zboru. V týchto aktivitách som vnímal, že kto chcel a pracoval na sebe, kto odolával nechuti a náladám, kto sa otváral pre Boha a jeho milosť, rástol a rozvíjal sa, jednak ako človek a jednak ako kresťan a že – ako napísal sv. Pavol – Božia milosť v ňom nebola márna (porov. 1Kor 15,10). Pán Boh je úžasne veľkodušný a za všetko dobro nás bohato odmieňa. Tým najkrajším darom a súčasne odmenou za túto službu bolo pre mňa vidieť, ako sa z chlapcov, ktorých som katechizoval, stali

kresťania katolíci, ako očistení sviatostou zmierenia a posilnení Eucharistiou začali žiť sviatostný život.

Je toho ešte veľa, čo by som mohol písať o svojej pastoračnej praxi na Luníku IX. Veľa som sa naučil a mnohé veci mi tu Boh dal pochopiť. Na záver už len chcem vysloviť úprimné a srdečné **ĎAKUJEM** – a to všetkým vám za vaše modlitby a akúkoľvek podporu; mojej rodine, priateľom a spolubratom za povzbudenia; celému saleziánskemu tímu a komunite za vrúcne prijatie a nádhernú spoluprácu; mojim dobrým predstaveným za poslanie na toto miesto a záujem o moju misiu; a Troj jedinému Bohu za všetko, čím ma požehnával, posväcoval a formoval počas tohto krásneho roka. Boh vám všetkým žehnaj.

Náš tím počas voľna na turistike

V plnom nasadení

Všetkých Vás srdečne pozdravujeme poslednýkrát z nášho noviciátu z Vidinej. Tak ako po iné roky naši spolubratia, aj my sa s vami lúčime v tomto čísle, pretože nás čaká skladanie našich prvých rehoľných sľubov.

Tento rok sme po prvý raz zažili slávenie veľkonočných obradov mimo domova. Začali sme v Rožňave na Zelený štvrtok s otcom biskupom a pokračovali sme vo Veľkej Vsi a u nás.

Ešte počas veľkonočnej oktávy nás navštívili spolubratia z Maďarska, aby si vykonali duchovnú obnovu. Potom sme spolu s nimi odišli do ich maďarskej provincie. Navštívili sme Vyšehrad, Ostrihom, Balaton a Budapešť. Naším hlavným cieľom však bola vysviacka nášho spolubrata za kňaza. Priniesli sme si domov nielen plno zážitkov, ale i novokňazské požehnanie

a bratské prijatie našich spolubratov.

Po návrate sme u nás objavili 4 nové ovečky, ktoré sa pásli na našich pastvinách. Preto nás čakala nová aktivita: stavanie plotu. Kým sa ovečky pásli, my sme stavali elektrického pastiera (bo Matej by ich sám asi nestíhal strážiť. =>)).

Zastavili sme sa aj pod Tatrami na dištriktnej schôdzi, kde sme sa stretli so spolubratmi nášho Vidinského dištriktu. Cestou domov sme sa zastavili v Slovenskom raji na

Tomášovskom výhľade.

Máme za sebou ďalšie 10-dňové duchovné cvičenia s našim exercitátorom pátrom provinciálom Jánom Halamom, SVD.

Zúčastnili sme sa i na sviatosti birmovania v susedných farnostiach. V posledných dňoch sme sa venovali najmä kaplnke. Ako ináč. No nie vo zvyčajnom štýle. Sekanie, murovanie, prerábanie, maľovanie a mozaikovanie.

Prijímacie pohovory na Teologickú fakultu v Bratislave už máme za sebou, no viacej nás teší schválenie našich žiadostí o skladanie prvých rehoľných sľubov. Preto vás prosíme o modlitby, aby sme na svojej ceste povolania vytrvali.

V modlitbe a s vrúcny pozdravom s Vami zostávajú

novici Juraj a Matej

Plánovanie mozaiky v kaplnke

Práca v plnom prúde

Na výlete s pátrom novicmajstrom

Aj ovečky sa musia strihať

A scenic view of a rocky coastline. The foreground is dominated by large, light-colored, layered rock formations. In the background, a deep blue sea stretches to the horizon under a clear blue sky with a few wispy clouds. The text is overlaid on the upper left portion of the image.

*Pred svetlom Slova a Duchom milosti nech ustúpi
temnosť hriechu a noc nevery.*

*A nech žije Srdce Ježišovo v srdciach
všetkých ľudí. Amen.*

(Sv. Arnold Janssen)

Misijné sestry a Budapešť

Pripravila: Sr. Katarína, SSpS

Hlavné mesto Maďarska Budapešť sa radí medzi hlavné mestá, ktoré turisti početne navštevujú. Mesto krásou svojich pamiatok, majestátnosťou parlamentu, plavbou po Dunaji, kúpeľami, Bazilikou svätého Štefana a ostrovom svätej Margity očarí nejedného návštevníka. V tejto chvíli chcem upriamiť Vašu pozornosť nie na ponuku akejkoľvek cestovnej kancelárie, ale predstaviť Vám ďalšiu komunitu Misijných sestier služobníc Ducha Svätého (SSpS).

Súčasťou slovenskej provincie SSpS je aj naša 4 – členná komunita sestier v Budapešti. U nás sa stáva naplno pravdou, že vytvárame medzinárodnú a viackultúrnu komunitu. Sr. Malgorzata pochádza z Poľska, sr. Maria Blandina z Indonézie, sr. Lucia a sr. Katarína zo Slovenska. Nakolko v našich komunitách komunikujeme medzi sebou jazykom danej krajiny,

dorozumievacím jazykom medzi nami je maďarčina. Čo však nie je materinský jazyk ani jednej z nás! Ak sestra nevie reč, po svojom príchode do Budapešte smerujú jej prvé kroky do jazykovej školy. Komunikácia s ľuďmi, ale zvlášť vnútri komunity je potrebná od prvých okamihov. Nemožno sa preto čudovať, keď sa v našom domčeku ozýva slovenčina, poľština, indonézia alebo anglič-

tina. Neďaleká komunita spolubratov Spoločnosti Božieho Slova (SVD) je taktiež medzinárodná, čo nám prináša vzájomnú empatiu a jednoduchšiu komunikáciu.

História prítomnosti sestier v Maďarsku sa na prvý pohľad zdá, že nie je dlhá. Naša komunita, ktorá nesie meno blahoslavenej Matky Jozefy, Hendriny Stenmannsovej, bola založená 8. novembra 2008. Zmienka o prvých Misijných sestrách, ktoré pracovali na vtedajšom území Rakúsko – Uhorska v dnešných Košiciach, sa však datuje od roku 1914. Sestry ošetrovali vojakov zranených v 1. sv. vojne a vojakov chorých na týfus. V roku 1919 sa sestry vracajú späť do Rakúska. Na žiadosť Spoločnosti

**Maďarčina nie je
rodným jazykom
žiadnej sestry v
našej komunite**

Božieho Slova v Maďarsku sestry nanovo prichádzajú a od mája 1943 pracujú v provinciálnom dome SVD v Kószegu. 2. svetová vojna a po nej nastupujúci komunistický režim spôsobil, že vo februári 1950 sa komunita sestier opäť zatvára. V roku 1990 sa rakúska provincia Misijných sestier v spolupráci so slovenskou provinciou SSpS nanovo pokúša otvoriť komunitu. Neúspešne. Iniciatíva a túžba viacerých sestier sa stáva skutočnosťou až 8. novembra 2008. Rodí sa nová komunita, ktorá sa usádza v zrenovovanom dome SVD. Múry tohoto domu nesú v sebe pečať vernosti, skúšiek, odvahy a modlitby. Práve sem sa počas komunizmu stiahli kňazi

Na jazykovom kurze

a bratia SVD, aby v tajnosti žili komunitný život.

V ich stopách pokračujeme teraz my, Misijné sestry. Už nie v skrytosti, ale naša práca a apoštolát sú zamerané na vyučovanie náboženstva detí, misijnú animáciu, spoluprácu s SVD na misijných letných táboroch, misijných víkendoch v rozličných mestách Maďarska, angažovanie sa v Pápežských misijných dielach, apoštolát s kórejskými rodinami, apoštolát s mladými i vekom staršími. Sme prítomné, aby sme svojím životom, úsmevom, prácou a modlitbou svedčili o láske Boha. Aj skrze nás chce Boh tomuto národu priniesť vieru, nádej a chuť žiť. Túži mu ukázať, že nie je jedinečný len svojím jazykom, či hrdostou na vlastnú

Misijný dom SSpS v Budapešti

históriu, ale osobne sa mu prihovára: „Si drahý mojim očiam, vzácny a ja ťa milujem.” (Iz 43,4).

Zo slávnosti svetového dňa misií 2011

Predstavujeme...

Milí priatelia, počas leta ste v našom Misijnom dome v Bratislave mali možnosť vidieť pobehovať dve nové tváre. Ak ste ich nestihli zastaviť a spýtať sa ich, kto vlastne sú, tak Vám na to dávame možnosť teraz. Naši noví postulanti.

Juraj Petrovič

„Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“

To nie ja, ale náš Pán. Keď ma tak o tom stále viac presviedčal, podľahol som. Prijal som výzvu, volanie byť jeho kňazom a takýmto spôsobom šíriť jeho lásku, dôverujúc, že on ma bude stále sprevádzať a obdarí ma potrebnou milosťou. Ešte predtým, po dlhšom čase modlitieb a hľadania, som si uvedomil, že túžim patriť Bohu akosi viac. A tak začiatkom jari 2012 u mňa padlo rozhodnutie: zasvätiť Bohu svoj život ako kňaz, šíriť radostnej zvesti (misionár) v Spoločnosti Božieho Slova.

Narodil som sa 23. 4. 1993 a vyrástol v Nitre. Rodičia ma prihlásili na

isté „nemenované“ osemročné cirkevné gymnázium (GCM), vďaka čomu som už stihol vyštudovať 1. ročník na Strojníckej fakulte STU v Bratislave. Za to im vďačím dvojnásobne – ušetril som jeden rok (inak by som už mal 20) a zároveň mi to pomohlo zblížiť sa s Bohom. Podobne som otcovi vďačný za to, že po 3. alebo 4. ročníku základnej školy ma pred omšou odprevadil do sakristie, aby mi dodal odvahu k ministrovaniu. Bolo to v kostole u verbistov na nitrianskej Kalvárii. S ministrantmi som rád robil rôzne šibalstvá, športoval, bicykloval sa, chodil na túry a hral futbal. Tieto záľuby mi ostali dodnes. K verbistom som teda chodil od malička, ale to neznamená, že som k nim chcel od malička ísť. Vážne som nad tým začal premýšľať až tesne pred maturitou.

Teraz som už s radosťou v postulate. Doma som síce musel zanechať rodičov, o rok a pol staršieho brata a moju veľkú 12-ročnú sestričku, na ktorých stále myslím (... a ešte neporiadok, na ktorý radšej nemyslím). Ale tak to už v živote chodí. Mám však nádej, že ak všetko pôjde poporiadku, v nebi budeme znova spolu (a to už nastalo a bez chýb :)

Matúš Babčan

Ako to už býva...

Ako jeden z dvoch neohrozených postulantov som sa prednedávnom narodil v Nitre v roku 1994. Remeslo dieťaťa som oficiálne zavesil na klinec len pár dní po ukončení maturitnej skúšky na Párovskom gymnáziu „apokalyptického“ roku 2012.

Už od staršieho predškolského veku som mal možnosť plne sa uplatniť v oblasti súrodeneckých vzťahov, vyplývajúcu z príchodu mojej mladšej sestry. Vtedy ešte naša, už štvorčlenná rodinná komunita, netušila, že táto udalosť sa zopakuje ešte raz a to v rovnakej sesterskej línii. Som presvedčený, že táto dvojnásobná prax určite mala svoje prospešné miesto v mojom ranom aj adolescentnom vývine, nevynechajúc nekonečnú sta-

rostlivosť a úplnú pozornosť svojich rodičov, patrónov, anjelov strážcov a rôzne skupiny ľudí ako aj vplyvných individualistov.

Krátko po prekonaní skutočnosti, že okrem dospelých som sa doma nemal s kým biť a po zistení, že školu nemám ako obísť (bola v centre mesta s vysokými plotmi a budovami), som odvážne vykročil po svojej vlastnej životnej ceste.

Ako hovorím: „Aj v najlepšej záhrade sveta nájdeš ruže s trnmi,“ a nemal som to vždy jednoduché ani ja, ani moje okolie. Boh ma viedol a som skutočne veľmi rád, že sa to so mnou začalo, pokračovalo a teraz je práve takto. Za nič na svete by som to nevymenil (aj keď je pár vecí, ktoré...).

Tomu, že som tu a teraz práve na tomto mieste, vďačím na prvom mieste Bohu a jeho Prozreteľnosti, Nebeskej Matke, všetkým ľuďom okolo mňa, nevynechajúc nekonečné voje modlitieb, zavedených na moje často vyžmýkané konto. Na záver mi zostáva pridať za vás všetkých obrovské ĎAKUJEM.

Tak to boli a sú naši postulanti, nezabudnite ich pridať do svojich modlitieb. Nech ich Pán žehná na ich ceste. A ešte jedno povzbudenie a prosba zároveň:

„Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto prosťe Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu.“ (Mt 9, 37-38)

Misia v Keni

Text: P. Martin Cingel, SVD; Pripravil: Tomáš Baleja, SVD

Misionárska činnosť bola a je neoddeliteľnou súčasťou kresťanstva. Každý človek môže misionárske povolanie vykonávať doma, v práci či v ďalekých krajinách. Náš misionár Spoločnosti Božieho Slova, p. Martin Cingel, ktorý pôsobí v Keni, sa s nami podelil so skúsenosťami na svojej misii v nasledujúcom príspevku.

Po štúdiu teológie v Sant Gabrieli v Rakúsku v r. 1999 som odišiel do Londýna na 9-mesačný kurz anglického jazyka, nakoľko moje misijné určenie bola Keňa, bolo potrebné naučiť sa anglicky. Na jeden mesiac som dostal šancu vyskúšať si znalosť anglického jazyka na jednej fare v Londýne. Myslím, že som to celkom zvládol. Po skončení anglického kurzu v r. 2000 som vycestoval do Kene. Po príchode som strávil jeden mesiac v provinciálnom dome. Mal som trochu času zoznámiť sa s kultúrou krajiny, spoznať spolubratov provincie a takisto situáciu

v provincii. V Keni nás je 36 kňazov a 4 bratia, pochádzame z rôznych krajín, ako je Slovensko, Poľsko, Nemecko, Švajčiarsko, Brazília, Mexiko, Argentína, Indonézia, Japonsko, Filipíny, India, Keňa, takže je to skutočne medzinárodná provincia. Po tomto jednom mesiaci som sa dostal opäť do školy, musel som sa naučiť kiswahili, jazyk, ktorý sa okrem anglického jazyka používa v Keni.

Po skončení tohto kurzu, ktorý trval 4 mesiace, som bol poslaný pracovať ako kaplán na našu farnosť do mesta Eldoret. Eldoret je provinčné

mesto, má približne 300 tisíc obyvateľov, je vzdialené 320 km od hlavného mesta Nairobi a 120 km od známeho Viktoriíneho jazera. Farnosť, do ktorej som prišiel pracovať, má 10 misijných staníc a približne 8 tisíc veriacich.

V r. 2004 som sa stal správcom tejto farnosti, komunitu sme tvorili traja: ja, jeden Poliak a jeden z Indonézie. Okrem práce vo farnosti sme mali aj duchovnú správu na jednej technickej škole a dvoch univerzitách. V r. 2005 sme vo farnosti vybudovali a otvorili zdravotné centrum, ktoré slúži hlavne najchudobnejším ľuďom v tejto oblasti, ktorí si nemôžu dovoliť platiť drahé vyšetrenia a služby či už v štátnych alebo v súkromných nemocniciach. Takisto sme na tejto klinike začali aj s liečbou HIV pacientov, nakoľko sme boli registrovaní ako klinika, na ktorej sa môže táto liečba vykonávať. Každý deň na tejto klinike ošetríme až do 100 pacientov. Táto klinika bola vystavená a je podporovaná VŠ sv. Alžbety v Bratislave, taktiež na nej pracujú lekári zo Slovenska.

V r. 2007 sme otvorili rehabilitačné centrum pre dievčatá vo veku 15-17 rokov, ktoré sú sirotami alebo žili na ulici. V tomto centre poskytujeme dievčatám na dobu dvoch rokov poradenstvo, učia sa variť, šiť, naučia sa používať a pracovať s počítačmi... Po skončení týchto dvoch rokov im pomôžeme nájsť si prácu a začať žiť hodnotný život. Tento projekt tiež podporuje VŠ sv. Alžbety, a niekoľko rodín, ktoré prispievajú finančne na

Sv. omša celebruje p. M. Cingel, SVD

Rehabilitačné centrum pre dievčatá

Klinika bl. Ladislava Strattmanna v Langase

niekoľko dievčat.

Ako som už spomenul, máme tiež duchovnú správu na technickej škole. Jedným z problémov tejto školy je nedostatok ubytovania pre študentov, mnohí si musia hľadať ubytovanie v blízkosti školy, ale nakoľko je to chudobná oblasť, ich ubytovanie je veľmi mizerné, je tam nedostatok vody a elektriny, a tiež veľká kriminalita po zotmení. Častokrát sa stáva, že študentky, ktoré sa vracajú domov, sú prepadnuté a znásilnené. Žiadali nás, aby sme im poskytli ubytovanie na fare, ale to nebolo možné. Rozhodli sme sa vybudovať internát, ktorý by im poskytoval slušné ubytovanie. Tento projekt podporuje Salve

Group Slovakia zo Slovenska. Samozrejme, všetky projekty našej farnosti nie sú ľahostajné mnohým veriacim zo Slovenska a Terchovej, z ktorej pochádzam, o tieto projekty sa zaujímajú, podporujú ich svojimi modlitbami a tiež poskytujú finančnú pomoc.

Tieto projekty sú len súčasťou mojej misijnej práce, nakoľko som to sám chcel robiť, ale mojou hlavnou náplňou práce je duchovná správa

Obchodná ulica v Eldorete

farnosti, návšteva rodín, chorých, práca v malých kresťanských spoločenstvách, katechéza detí, slúženie svätých omší, vysluhovanie sviatostí... Okrem toho mám aj nejaké povinnosti v diecéze, kde som členom kolégia radcov pre miestneho biskupa, a taktiež v našej provincii, kde som bol v r. 2009 zvolený do provinčnej rady, takže aspoň raz za mesiac musím cestovať do Nairobi na tieto stretnutia.

V r. 2011 som bol preložený na novú farnosť tiež neďaleko mesta Eldoret. Táto farnosť bola najskôr misijnou stanicou katedrálnej farnosti, a preto nás verbistov biskup požiadal, aby sme prevzali duchovnú správu tejto novej farnosti. Sme tu dvaja, ja a jeden Poliak.

V tejto farnosti máme tiež univerzitu, na ktorej sme po žiadosti

biskupa prevzali duchovnú správu. Študentov, ktorí sa hlásia ku Katolíckej cirkvi, je asi 3000. Žiaľ, nemáme priestory na omše a na stretnutia so študentami. Všetko sa to robí v učebniach a preto sme sa rozhodli vypracovať plán na výstavbu pastoračného centra, ktoré by malo slúžiť týmto účelom, je to ešte len v začiatkoch, a verím, že po návrate do Kene po skončení mojej dovolenky začneme vybavovať potrebné veci a s Božou pomocou sa nám to aj podarí. Takže všetkým, ktorí by chceli podporiť tento projekt budeme veľmi vďační. Všetkým čitateľom Mladého misionára chcem popriať hojnosť Božieho požehnania a všetko dobré.

Mungu awabariki (Boh Vás žehnaj)

Krst na misijnej stanici

Misijné prázdniny

Motto: Nie je to o tebe, je to na tebe

Dva turnusy tohtoročných Misijných prázdnín, ktoré sa konali v Terchovej a v Nitre, prilákali viac ako 150 mladých ľudí. Okrem každoročných aktivít na MP, ako sú túra, rôzne workshopy a Kurz mladého misionára, nechýbal ani skvelý guláš a tematické sväté omše za jednotlivé kontinenty. Okrem toho tento rok mali mladí príležitosť zapojiť sa i do programu na Cyrilo-metodská púť a v Nitre púť k Matke Božej. Všetci, ktorí sa ich zúčastnili so srdcom zapáleným pre misie, odchádzali povzbudení a obohatení o svedectvá misionárov, pôsobiacich v zahraničí. Na záver dostal každý účastník misijný kríž a symbolické misijné určenie v podobe kartičky s názvom štátu a modlitbou za misionárov a obyvateľov v ňom.

Tvorivé dielne

Pripravil: Michal Vrták, SVD

Foto: Mária Karošová a Mária Gedajová

Život bez bariér

Text: Milan Toman, SVD;
Foto: Tomáš Gerboc, SVD

Thank You for Visiting
AMAZING GRACE
COUNTRY

Vo svete žije viac ako 1,8 miliardy ľudí, ktorí rozprávajú po anglicky. Angličtina sa stala jazykom dnešnej doby. 54 krajín sveta má angličtinu ako oficiálny jazyk. Taktiež na Slovensku sa deti učia angličtinu často už od materskej školy. Na základných školách patrí tento jazyk k povinným predmetom. Jeho dôležitosť neustále rastie. V Spoločnosti Božieho Slova je angličtina už dlhé roky oficiálnym jazykom spolu so španielčinou. Formácia študentov je nasmerovaná k tomu, aby sa po jej ukončení dokázali dorozumieť s kýmkoľvek a kdekoľvek, a to po anglicky. Aj takýmto spôsobom prispievame k svetu, ktorý sa snaží prekonať všetky bariéry. Ale čo sa skrýva za týmto úvodom?

Od konca júna do konca júla, celkovo 5 týždňov, študovali traja seminaristi SVD zo Slovenskej provincie (Milan Toman, Tomáš Gerboc a Juraj Cibula) v Írsku, v jazykovej škole našej spoločnosti. Škola sídli

Na pobreží Atlantiku

v malom mestečku Maynooth, ktoré je vzdialené asi 20 km od Dublinu, hlavného mesta Írska. Jazyková škola Divine Word School of English má už dlhú tradíciu a veľmi dobré meno vo svete. Populárna je zvlášť na katolíckych vysokých školách v Taliansku, ale otvorená je aj pre študentov iných vierovyznaní. Väčšinu študentov tvoria kňazi, rehoľníci či rehoľné sestry. Svoje postrehy z Írska a z jazykového kurzu Vám prináša Milan, SVD.

Počas nášho kurzu bolo do rozličných skupín rozdelených takmer 70 študentov približne 20-tich národností. Rozdelenie bolo na základe testu a sledovala sa úroveň našej angličtiny. Intenzívna forma výučby, keď počúvate

angličtinu od rána do večera, má svoj význam pre rýchle zvládnutie komunikácie v tomto jazyku a je veľmi úspešná. Zo začiatku treba len jedno, zbúrať všetky bariéry strachu, že nehovoríte správne po anglicky, alebo, že budete na smiech. Bolo potrebné začať komunikovať. Mimo oficiálnych hodín, keď nám prednášali vyškolení írski lektori, učili sme sa i vzájomne medzi sebou, a to každodennou komunikáciou.

V rámci kurzu boli na programe viaceré exkurzie, ktoré nám mali pomôcť lepšie spoznať históriu a krásu tejto krajiny. Zúčastnili sme sa exkurzií v Dubline, spoznali sme život na farme, no úžasným zážitkom bol výlet na severné pobrežie, kde sa nám ukázal Atlantický oceán v celej svojej sile a kráse. Skutočne čarovná krajina, ktorá dýcha tradíciou z čias keltskej ríše, či svedectvom misionárskej činnosti sv. Patrika. Ak navštívite túto nádhernú krajinu, určite vás domáci obyvatelia srdečne privítajú. Íri sú veľmi priateľskí a jednoduchí ľudia. Írsko bolo v histórii kresťanskou krajinou a stále ňou je,

Návšteva botanickej záhrady v Dubline

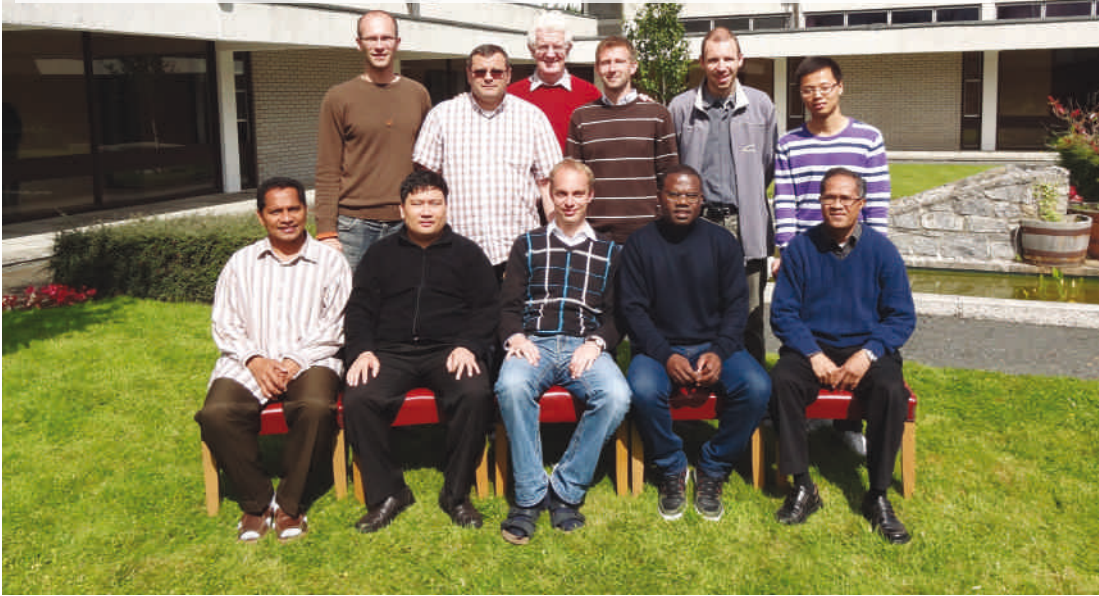

Spoločenská oslava študentov na kurze

Severné pobrežie Írska, oblasť Donegal

Členovia SVD, ktorí študovali spolu s nami a náš hositeľ P. Liam, SVD z Írska (červený sveter)

napriek mnohým problémom, ktorými momentálne prechádza. Okrem toho je u ľudí vidieť veľkú spätosť s prírodou. Milujú svoju pôdu, svoje lúky a farmy a možno i svoje počasie, aj napriek tomu, že je to ich každodenná téma, keď si chcú trochu zašomrať. Íri majú radi angličtinu, no vážia si svoje korene a históriu a mnohí z nich používajú aj írsky jazyk „gaelic“.

Tak milí priatelia, verím, že Vás tento článok o význame angličtiny a živote bez bariér inšpiruje k tomu, aby ste siahli po niektorej z anglických knižiek, alebo oprášili aspoň knižku anglickej gramatiky. No a na záver povzbudenie pre tých, ktorí nemajú možnosť študovať cudzie jazyky, a predsa len túžia po živote bez bariér, po možnosti dorozumieť sa s kýmkoľvek a kdekoľvek: Existuje jedna reč, ako vravieval náš sv. Jozef Freinademetz, ktorej rozumejú všetci ľudia a to, reč lásky.

God bless you

Typický írsky cintorín

Malí misionári

Text: Juraj Cibula, Gabika Feketeová;
Foto: animátori

Druhý augustový týždeň sme spoločne s deťmi z nášho kostola strávili misijné prázdniny v Terchovej. Tu sa deti na pár dní stali skutočnými misionármi.

Po príchode sa spoločne s ich hlavnými vedúcimi rozprchli do dediny, aby ako správni misionári najprv spoznali kultúru a kraj, v ktorom budú žiť. Toto spoznávanie zakončili výbornou terchovskou zmrzlinou. Na druhý deň stavali misijné stanice a kostoly na neďalekej lúke, čo nebolo vôbec jednoduché. Ešte v ten večer ich čakala skúška odvahy, ktorú musel každý z nich preukázať pri svojich misijných staniaciach počas nočnej hry.

Ich úlohou bolo dostať sa k ukrytému pokladu, pričom im ich snaženie neustále sťažovali banditi. Nakoniec to však s pomocou dobrých ľudí hravo zvládli a skúškou tak prešli všetci, mladší i starší misionári.

Naučili sa, že tak ako v každom jednom z nás je ukrytý poklad a na ceste k nemu nám môžu brániť rôzne zlé veci, hriechy a skutky, to dobré v nás nám však pomáha ho objaviť.

V ďalší deň dostali milú úlohu potešiť ľudí z farnosti a pomôcť misiám v iných krajinách. Počas dopoludnia vyrábali rôzne kľúčanky, prívesky a náušnice, ktorými nielen potešili ľudí z kostola v Terchovej a dostali za ne peniažky, ale i podporili misiu pátra Lukáša Mizeráka SVD na Kube.

Najkrajším vyvrcholením každého dňa boli stretnutia s Pánom Ježišom pri svätých omšiach, ktoré nám slúžili rôzni pátri misionári, a kde nás všetkých povzbudzovali v dobrom diele. Nechýbala tu ani „pokladovka“ zakončená výdatným obedom (tu by som dala poznámku, čo je „pokladovka“ ;-)). V predvečer návratu domov si mladí misionári mohli preveriť svoje

vedomosti nielen zo Sv. Písma v súťaži Milionár, museli však aj ukázať, ako poznajú svojich animátorov. Zvládli to šikovne, hoci si občas pomohli žolíkom - „priateľom na telefóne“, ktorý vždy ochotne poradil. Po celý čas misijných prázdnin tu bolo pre deti pripravené množstvo hier a zábavy, o čo sa postarali naši skvelí animátori: Peťo, Veronika, Katka, Maťka, Monika, Adka, Tinka, Gorazd SVD, Juraj SVD a rodák z Terchovej Tomáš SVD, ktorý robil výborného sprievodcu a pomocníka vo všetkom, čím spríjemňoval naše misijné snaženie. Tety kuchárky zas chutným jedlom, ktorého nikdy veľa neostalo, našim hladným malým i väčším misionárom plnili brušká pod vedením šéfkuchárky Gabiky. (V najhoršom prípade sa animátori dotlačili chlebom).

Srdečne ďakujeme všetkým pomocníkom za ich snahu, aj za všetky modlitby, ktoré nám pomohli vrátiť sa domov bez vážnych následkov a zranení. Verím tomu, že si aj takýmto spôsobom vychovávame kvalitných misionárov, ktorí raz budú pôsobiť medzi nami.

Výlet pre deti na družstve

Komunitný výlet

Foto: Martin Ligač

Po skončení skúškového obdobia sme potrebovali načerpať nové sily a tak sme sa rozhodli navštíviť našich spolubratov v Budapešti. Dva dni, ktoré sme medzi nimi strávili boli pre nás veľkou radosťou. Prežili sme spolu pekné chvíle a odniesli sme si množstvo spoločných zážitkov. Lepšie sme spoznali krásu a históriu Budapešti. Niektorí z nás navštívili túto oblasť po prvýkrát. Na ceste domov sme nemohli obísť krásne mesto Komárno, po ktorého prehliadke sme sa vrátili domov. Ďakujeme nášmu prefektovi P. Thomasovi, SVD za pekný výlet.

Martin hľadá Nema...

Na uliciach Budapešti sme stretli filozofa.

Náš sprievodca a spolubrat Ferenc Pisztor, SVD

Aké je krásne, keď bratia žijú pospolu...

Arnoldova hádanka č. 6.: Traja domorodci

Pripravil: Peter Fillo, SVD

Traja domorodci sa hádali, ktorý z nich je najmúdrejší. Všetci sa vychvaľovali, čo všetko dokázali a každý z nich tvrdil, že je múdrejší ako ostatní. Nevedeli sa dohodnúť, no našťastie stretli misionára. Požiadali ho, aby on rozhodol, ktorý z nich je najmúdrejší. Misionár sa zamyslel, odišiel a po chvíli sa vrátil s piatimi čiapkami. Tri čiapky boli biele a dve čierne. Požiadal domorodcov, aby zavreli oči, každému nasadil bielu čiapku a zvyšné dve čierne si schoval do vrečka. Keď domorodci otvorili oči, nikto z nich nevidel, akú čiapku má na hlave. Videli iba čiapky zvyšných dvoch domorodcov. Misionár im povedal: „Ten z vás, ktorý prvý logicky uhádne, akú čiapku má na hlave, ten je najmúdrejší.“ Domorodci dlho rozmýšľali... a rozmýšľali. Nakoniec jeden z nich povedal, že má na hlave bielu čiapku. Misionár sa ho opýtal: „Ako si na to prišiel?“ Domorodec mu vysvetlil postup, ako uvažoval a misionár uznal, že on je najmúdrejší z týchto troch domorodcov.

Otázka: Ako prišiel domorodec na to, že má na hlave bielu čiapku?

Riešenie z minulého čísla:

Misionár Enrik položil domorodcovi otázku: „Akou cestou (aby som prišiel k svojmu kmeňu) by si ma poslal včera?“ A vybral sa opačnou, ako mu domorodec poradil. Ak totiž domorodec dnes hovorí pravdu, včera by ho bol oklamal, a tak by mu povedal opačnú cestu. Ak domorodec dnes klame, včera by mu síce bol povedal pravdu, ale dnes ho musí oklamať, a tak mu znovu povie opačnú cestu. (Na hádanku č. 5 sme nedostali žiadnu správnu odpoveď.)

Správne odpovede zasielajte e-mailom na mladymisionar@gmail.com.

Zo správnych odpovedí vyžrebujeme jedného, ktorého odmeníme poukážkou do kníhkupectva v hodnote 10 eur.

Naši dobrodinci

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formácie misionárov:

Rod. Baťalíková, Blažena Beganyová, rod. Buláková, Anna Filadelfiová, Anna Giacková, rod. Hudáková, Štefánia Šuláková, Mária Jurkáčková, rod. Mizeráková, Ludmila Mrázová, Vladimír Rádi, Cecília Sabadošová, rod. Ščibrániová a Studená, rod. Tomanová a Vašová, Ita Vítazová a ďalší dobrodinci zo SR a ČR.

Farnosti:

Borčany, Bystré, Močenok, Námestovo, Nedožery-Brezany, Pezinok, Rybany, Snina, Štefanov nad Oravou, Teplička nad Váhom, Trstená, Úľany nad Žitavou, Vavrečka, Vidiná, Vráble.

Všetkým darcom vyslovujeme Pán Boh zaplat!

Ak by ste aj vy chceli podporiť našu misijnú činnosť, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast“ alebo na číslo účtu: **4220079118/3100**

Naša adresa:

Mladý Misionár
Misijný dom Arnolda Janssen
Krupinská 2,
851 01 Bratislava

Mail: mladymisionar@gmail.com
Web: www.mladymisionar.sk

Učiteľ v nedeľnej besiedke sa pýta
malého Janíka:

- Janík, myslíš si, že Noe chytil veľa rýb, keď sa plavil v arche?
- To ťažko, keď mal iba dvoch červíkov.

Pani pred kostolom vhodí žobrákovi
do škatule 50 centov,
ale ten nereaguje.

- Mohli by ste aspoň poďakovať!
- A čo nevidíte moju tabuľku?! Ja som hluchonemý. Vy si azda myslíte, že za mizerných 50 centov spraví Boh zázrak a ja prehovorím?

Dvaja arabskí šejkovia stoja v galérii
pred obrazom „Narodenie Pána“
a jeden z nich povie:

- Tí kresťania sú ale divní! Na šaty nemajú, spia v chlieve na slame, ale musia sa nechať namalovať od Rembranta!

Miško zistil, že v písomke spravil
chybu. Uteká preto po škole do kostola
a pred oltárom sa modlí:

- Pane Bože, daj, aby sa Rím stal hlavným mestom Španielska.

- Ocko, čo je to pokrytec?

- To je napríklad človek, ktorý napíše knihu o vedeckom ateizme a potom sa modlí, aby sa dobre predávala.

Farár hovorí veriacim na omši:

- Draží veriaci! Mám pre vás jednu dobrú správu a jednu zlú.

Tá dobrá je, že máme dosť peňazí na opravu kostola. Zlá správa je, že tieto peniaze sú vo vašich vreckách.

Ako sme slávili sviatok Božieho Tela a Krvi

Foto: M.Toman; text: M. Ligač, SVD

Vo štvrtok
7.6.2012

sme v kostole sv. Arnolda slávili Slávnosť Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi. Po omši nasledovala procesia s eucharistickým Kristom okolo nášho kláštora. Naši bohoslovci pripravili oltáriky, ktoré

symbolizovali 5 kontinentov. Každý oltár bol zasvätený významnému svätcovi daného kontinentu. Procesia začala v kostole na oltári symbolizujúci Európu, ktorú sme prideliť sv. Arnoldovi Janssenovi. Ďalší oltár symbolizoval Afriku a bol zasvätený sv. Bakhite. 120 čínskym mučeníkom sme zasvätili ázijsky kontinent. Procesia ďalej pokračovala k oltáriku, ktorý symbolizoval Austráliu a bol zasvätený sv. Márii od svätého Kríža, prvej svätej rehoľnej sestry austrálskeho pôvodu. Posledný oltár predstavoval Ameriku, ktorá je zasvätená Guadalupskej Panne Márii. Ďakujeme všetkým, ktorí sa podielali na príprave tejto slávnosti.

Zdravas', Mária, milosti plná

